

LBRIS

We know
books

LAURA INGALLS WILDER

PE ȚĂRMURILE
LACULUI DE ARGINT

Ilustrații de GARTH WILLIAMS

Traducere din limba engleză
de Ruxandra Ioana Cujbă

ANACRONIC
PENTRU COPII

Dar lumina lunii strălucea prin fereastra dinspre miazăzi, atingând fața și mâinile Tatei și scripca, iar pana lovea ușor corzile.

Laura s-a așezat lângă Mary și a privit, gândindu-se la cum lumina luna cercul de zâne pe care cresc toporașii. Era noaptea perfectă ca zânele să danseze acolo.

Tata cânta la scripcă:

În Scarlet, unde m-am născut

Trăia o fecioară

Și tinerii strigau „I-haa!”

O chema Barbary Allen

În vesela lună de mai

Când iarba încolțea

Tânărul Johnny pe pat de moarte se-ntindea

Din dragoste pentru Barbary Allen

Laura a tras perdeaua când ea și Mary li s-au alăturat lui Carrie și Grace în dormitorul lor mic.

Și, până să adoarmă cu gândul tot la toporași și cercuri de zâne și lumina lunii peste ținutul mare, mare pe care se afla propria lor gospodărie, Tata și scripca fredonau încetișor:

Casă, casă, dulce casă,

Oricât de umilă ai fi,

Nu-i nicăieri ca acasă.

Cuprins

1. UN MUSAFIR NEAȘTEPTAT	7
2. FATĂ MARE	14
3. CU TRENUL	21
4. CAPĂTUL ȘINELOR	35
5. TABĂRA DE LA CALEA FERATĂ	43
6. PONEII CEI NEGRI	51
7. CĂTRE APUS	63
8. LACUL DE ARGINT	77
9. HOȚII DE CAI	87
10. O DUPĂ-AMIAZĂ MINUNATĂ	97
11. ZIUA DE LEAFĂ	115
12. ARIPI DEASUPRA LACULUI DE ARGINT	129
13. SE SPARGE TABĂRA	135

14. CASA HOTARNICILOR	147
15. ULTIMUL PLECAT	156
16. ZILE DE IARNĂ	164
17. LUPI LA LACUL DE ARGINT	169
18. TATA GĂSEȘTE TERENUL	175
19. AJUNUL CRĂCIUNULUI	181
20. NOAPTEA DE AJUN	189
21. CRĂCIUN FERICIT	195
22. ZILE FERICITE DE IARNĂ	209
23. ÎN DRUMUL PELERINILOR	220
24. HARABABURA DE PRIMĂVARĂ	230
25. PARIUL TATEI	239
26. VALUL DE CONSTRUCȚII	245
27. VIAȚA LA ORAȘ	253
28. ZIUA MUTĂRII	265
29. COCIOABA DE PE TEREN	273
30. UNDE CRESC TOPORAȘII	285
31. ȚÂNȚARI	292
32. SE LASĂ UMBRELE SERII	295

UN MUSAFIR NEAȘTEPTAT

Într-o dimineață, pe când Laura spăla vasele, bătrânul Jack, care zăcea tolănit la soare în pragul ușii, a început să mârâie, semn că se apropia cineva. Laura s-a uitat afară și a văzut o trăsură trecând prin vadul plin de pietriș al râului Plum Creek.

— Mamă, a spus, vine o femeie ciudată.

Mama a oftat. Îi era rușine cu casa murdară, la fel și Laurei. Însă Mama era prea slăbită, Laura prea obosită și amândouă prea triste pentru a le păsa prea mult.

Mary, Carrie, bebelușa Grace și Mama avuseseră toate scarlatină. Dincolo de râu, o avuseseră și Nelsonii, așa că nu mai avea cine să-i ajute pe Tata și Laura. Doctorul venise în fiecare zi; Tata nu știa cum va reuși să-l plătească. Însă cel mai rău dintre toate era că scarlatina îi afectase ochii lui Mary, care acum nu mai putea să vadă deloc.

Putea de-acum să stea în șezut, înfășurată în pă-

turi, în vechiul balansoar din nuc al Mamei. În tot timpul care trecuse, săptămâni la rând, când încă mai putea vedea puțin, din ce în ce mai puțin în fiecare zi, Mary n-a plâns niciodată. Acum nu mai vedea nici cea mai puternică lumină. Dar tot era răbdătoare și curajoasă.

Frumosul ei păr auriu dispăruse. Capul ras de Tata din cauza scarlatinei îi semăna acum cu al unui băiat. Ochii-i albaștri erau încă frumoși, dar nu vedeau ce se afla în fața lor, iar Mary nu va mai putea vreodată s-o privească pe Laura și să-i spună ce gândește fără a mai rosti un cuvânt.

— Cine ar putea fi la ora asta? s-a întrebat Mary, întorcându-și urechea către sunetul trăsurii.

— Este o femeie ciudată de una singură într-o trăsură. Poartă o bonetă maronie și mână un murg maro, a răspuns Laura. Tata spusese că ea trebuie să fie ochii lui Mary.

— Aveți vreo idee pentru cină? a întrebat Mama. Se referea la o cină cu musafiri, dacă femeia ar fi rămas până la vremea cinei.

Aveau pâine, melasă și cartofi. Asta era tot. Era primăvară, prea devreme pentru legume din grădină. Vaca nu dădea lapte, iar găinile nu se ouau încă. În râul Plum Creek mai rămăseseră doar câțiva pești. Până și iepurii codiță de bumbac erau rari, la cât fuseseră vânați.

Tatei nu-i plăcea acest teren, atât de bătrân și de epuizat că nu aveai ce să vânezi pe el. Voia să

meargă spre vest. Voia de doi ani să meargă într-acolo și să cumpere un teren, dar Mama nu voia să părăsească pământul pe care se stabiliseră. Și nu aveau bani. Tata scosese doar două recolte slabe de la venirea lăcustelor; reușise cu greu să nu se îndatoreze, iar acum trebuia să plătească doctorul.

Laura i-a răspuns hotărâtă Mamei:

— Ce-i bun pentru noi e bun pentru oricine!

Trăsura s-a oprit și femeia ciudată stătea acolo, uitându-se la Laura și la mama, oprite în prag. Era o femeie drăguță, cu rochie maronie cu model și bonetă de soare. Laura s-a rușinat de picioarele ei goale, de rochia mototolită și de părul nepieptănat. Apoi Mama a spus încet:

— Docia!

— Chiar mă întrebam dacă îți vei aduce aminte de mine, a spus femeia. A trecut mult timp de când ați plecat din Wisconsin.

Era frumoasa mătușă Docia, cea care purtase rochia cu nasturi în formă de mure acum multă vreme, la Dansul siropului de arțar de la Bunicul, din Codrii cei Mari ai Wisconsinului.

Era măritată acum. Luase un văduv cu doi copii. Soțul ei avea o afacere în construcții și lucra la construirea noii căi ferate din vest. Mătușă Docia călătorise singură cu trăsura, din Wisconsin până la taberele căilor ferate din Teritoriul Dakota.

Trecuse să vadă dacă tata ar fi venit cu ea. Soțul ei, unchiul Hi, avea nevoie de un om bun care să-i

fie vânzător, contabil și organizator, iar Tata putea avea slujba, dacă voia.

— Se plătește cu cincizeci de dolari pe lună, Charles, a spus.

Tata s-a luminat la față, iar ochii i s-au aprins. A spus încet:

— S-ar părea că aș putea să fiu plătit bine în timp ce caut gospodăria aia, Caroline.

Mama tot nu voia să plece spre vest. A privit către bucătărie, la Carrie și la Laura, care stătea acolo cu Grace în brațe.

— Charles, nu știi, a spus. Cincizeci de dolari pe lună chiar pare mană cerească. Dar ne-am așezat aici. Avem gospodăria noastră.

— Gândește logic, Caroline, a rugat-o Tata. Putem să obținem 160 de pogoane doar ca să stăm acolo, iar pământul este la fel de bun ca ăsta, dacă nu chiar mai bun. Dacă unchiul Sam este dispus să ne dea o fermă în locul celei din care ne-a gonit, din teritoriul indienilor, eu zic să o luăm. Vânătoarea merge bine în vest, vom avea carne pe săturate.

Laura voia atât de mult să meargă, încât se abținea cu greu să nu vorbească.

— Cum am putea să mergem acum? a întrebat Mama. Mary nu e suficient de puternică pentru a călători.

— Asta așa e, a spus tata. Apoi a întrebat-o pe mătușa Docia: Slujba nu poate aștepta?

— Nu, a spus mătușa Docia. Nu, Charles, are

nevoie de un om acum. Trebuie să te hotărăști.

— Sunt cincizeci dolari pe lună, Caroline. Și o gospodărie.

A trecut mult timp până Mama a spus ușor:

— Bine, Charles. Fă cum crezi că e mai bine.

— Accept, Docia! Tata s-a ridicat și și-a netezit pălăria cu palma. Unde există voință, există și o cale. Mă duc până la Nelson.

Laura era atât de entuziasmată, că abia își putea face treburile. Mătușa Docia a ajutat, iar în vreme ce munceau, le-a povestit noutăți din Wisconsin.

Sora ei, mătușa Ruby, era măritată și avea doi băieți și o fetiță mică, frumoasă, pe nume Dolly Varden. Unchiul George era tăietor de lemne și tăia copaci prin Mississippi. Toți ai unchiului Henry erau bine, sănătoși, iar Charley se dovedea a fi un băiat de ispravă, având în vedere cât de mult l-a cocoloșit și răsfățat unchiul Henry. Bunicul și Bunica locuiau tot în casa lor mare și veche din bușteni. Acum își puteau permite o casă din lemn finisat, dar Bunicul a decretat că niște bușteni buni și zdraveni fac ziduri mai bune decât șipcile tăiate subțire.

Până și Black Susan, pisica pe care Laura și Mary o lăsaseră în urmă când părăsiseră micuța casă de bușteni din pădure, locuia tot acolo. Căsuța din bușteni schimbase mai mulți proprietari, iar acum era porumbar, însă nimic n-o putea convinge pe pisica aia să locuiască în altă parte. S-a mutat imediat în porumbar, lucioasă și dolofană de la câți

șoareci prinsese și aproape că nu era familie în tot ținutul ăla care să nu aibă un pui de la ea. Erau toți vânători buni de șoareci, cu urechi mari și cozi lungi, ca Black Susan.

Cina era gata, iar casa măturată și curată când a sosit Tata. Vânduse ferma. Nelson îi dăduse două sute de dolari pe ea, iar Tata era încântat.

— Cu asta ne plătim toate datoriile și ne mai și rămâne ceva, a spus. Cum ți se pare, Caroline?

— Sper să fie bine, Charles, a răspuns Mama. Dar cum...

— Stai să-ți spun! M-am gândit la toate, i-a spus Tata. Eu o să plec cu Docia mâine dimineață. Tu și fetele veți rămâne aici până Mary se va pune pe picioare, să spunem câteva luni. Nelson a fost de acord să ne ducă lucrurile la gară și veți veni toate cu trenul.

Laura se holba la el. La fel și Carrie, și Mama. Mary a spus:

— Cu trenul?

Nu s-au gândit niciodată că vor călători cu trenul. Laura știa, bineînțeles, că oamenii călătoresc cu trenul. Trenurile deraiau des și oamenii mureau. Nu se putea spune că îi era frică, dar stătea ca pe ace. Ochii lui Carrie erau mari și speriați pe fătuca-i palidă.

Văzuseră trenul brăzdând preria, cu rotocoale mari și învolburate de fum negru ieșind din locomotivă. Îi auziseră răgetul și fluieratul sălbatic, lim-

pede. Dacă nu erau struniți când venea trenul, caii o luau la goană.

În felul ei discret, Mama a spus:

— Sunt sigură că ne vom descurca foarte bine, iar Laura și Carrie vor fi de mare ajutor.